ἔθηκε τήν τε μίτρην
ἧ μαστοὺς ἐφίλησε †τόν τε πᾶνα
* * * *
καὶ τοὺς αὐτοὺς ὁρῇ τάλαινα θάρσους†

XXI (33)

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάου.

XXII (34)

τίν με, λεοντάγχ' ὦνα συοκτόνε, φήγινον ὄζον
θῆκε—τίς;—Ἀρχῖνος.—ποῖος;—ὁ Κρής.—δέχομαι.

XXIII (53)

καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης
εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ,
ὡς τόδε νῦν μέν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδός
ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

XXIV (54)

τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπιέ, τὸ πρὸ γυναικός
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν εὐξάμενος,
γιγνώσκειν· ἢν δ' ἆρα λάθῃ καὶ ⟨δίς⟩ μιν ἀπαιτῇς,
φησὶ παρέξεσθαι μαρτυρίην ὁ πίναξ.